

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

46. ČÍSLO / XXV. ROČNÍK

14 Kč • 0,70 €

19. LISTOPADU 2017

Z obsahu:

Rozechvěle očekáváme konečné setkání s Bohem

Homilie Svatého otce
Františka při zádušní
mši za zesnulé
kardinály a biskupy
3. listopadu 2017
- strana 2 -

Sv. Ondřej Dung-Lac a druhové

Libor Rösner
- strana 4 -

Ani oko nevidělo... (3)

F. J. Boudreaux SJ
- strana 6 -

Neobvyklý pár

- strana 8 -

Hinduista líbá kříž

Prostřednictvím
nádherné křesťanské
chrámové hudby vstoupil
do krásy křesťanského
učení a stal se knězem
- strana 10 -

Kardinál Müller:

**Luther provedl spíše
revoluci než reformu**

- strana 12 -

**Suma o darech
svatého Josefa (89)**

- strana 13 -

Sv. Anežka Inê Lê Thị Thành, matka šesti dětí, mučednice (více na str. 4)

Rozechvěle očekáváme konečné setkání s Bohem

Homilie Svatého otce Františka při zádušní mši za zesnulé kardinály a biskupy

3. listopadu 2017, bazilika sv. Petra v Římě

Dnešní liturgická celebrace nám znovu staví před oči smrt a opět v nás ožívuje zármutek nad odloučením od lidí, kteří nám byli blízcí a prokázali nám dobro. Avšak především v nás liturgie sytí naději, kterou chováme za ně i sami za sebe.

První čtení vyjadřuje silnou naději ve vzkříšení spravedlivých: „Probudí se mnozí z těch, kteří spí v prachu země, jedni k věčnému životu, druzí k potupě, k hanbě navěky.“ (Dan 12,2) Ti, kteří spí

v prachu země, tedy v půdě, jsou samozřejmě mrtví, a probuzení ze smrti není samo o sobě návratem k životu – někteří se totiž probudí k věčnému životu, jiní k věčné hanbě. Smrt s konečnou platností stvrzuje rozcestí, před kterým stojíme již v tomto světě a které vede na cestu života, tedy ke společenství s Bohem, anebo na cestu smrti, tedy daleko od Boha. „Mnohé“, kteří se probudí k věčnému životu, je třeba chápat jako „mnohé“, pro které byla vylita Kristova krev. Toto

množství může díky milosrdné Boží dobrotě zakusit realitu nepomíjejícího života, celistvé vítězství nad smrtí prostřednictvím zmrtvýchvstání.

V evangeliu Ježíš posiluje naši naději slovy: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky.“ (Jan 6,51) Tato slova odkazují k Ježíšově oběti na kříži. Kristus přijal smrt, aby zachránil lidi, které

Pokračování na str. 9

Bdělost, věrnost, vytrvalost – charakteristické vlastnosti katolického křesťana, který žije svoji vírou v Trojjediného Boha a jeho dílo vykoupení naplno, bez vytáček. Následující strany Světla přináší mnoho podnětů, jak takovou víru zakotvit ve svém životě a jak z ní čerpat každodenní radost, kterou přináší, a to i ve chvílích bolesti a utrpení.

Věrnost a vytrvalost osvědčují mnozí katoličtí křesťané i dnes, horší to může už být s bdělostí – jak o ní hovoří dnešní druhé čtení. Ona bdělost se totiž netýká jen daného jednotlivce, ale je směřována do širokého společenství lidí. Zároveň s sebou bdělost přináší úskalí, kde lze snadno narazit, a tím je rozlišování, co je od Boha a co od Zlého, co je podstatné a co méně podstatné, co je dušičtější a co jí třeba jen maličko odvádí od Zdroje, jenž duši napájí svoji milostí, aby tak mohla dosáhnout spásy.

Jak tedy být bdělými katolickými křesťany? A proč vlastně být bdělými? Na druhou otázku nemusíme chodit pro odpověď daleko: nacházíme ji u kardinála Gerharda Ludwiga Müllera, který se věnoval na internetu Lutherově „reformě“ katolické církve. (str. 12) Při bližším zkoumání tohoto textu zjistíme, že být bdělým v záležitostech Božích, ve věcech víry, znamená především velmi dobře rozlišovat – a o tento dar je třeba neustále prosit Duchu Svatého, jak už jsme mnohokrát

Editorial

zmiňovali i na tomto místě. Historie nás poučuje, že tyto prosté a základní poučky (např. prosit o Ducha Svatého), týkající se duchovního rozměru lidského života, nejsou nikdy klišé. Naopak – jsou jednoduchým vodítkem, jak zachovat katolickou víru v duchu Tradice, která vychází v konečném důsledku z učení Ježíšova, jak je zaznamenali pro další generace jeho učedníci apoštolové.

Všechny tři na začátku zmíněné charakteristiky zcela nepochybně naplno zazářily v životech vietnamských světců, v čele s Ondřejem Dung-Lac. (str. 4–6) Osudy některých ze 117 mučedníků, svatořečených v roce 1988, nám nemusí být až tak cizí, vzpomeneme-li na nacistickou a komunistickou diktaturu v minulém století. A znovu nám může vyvstat na mysli často opakovaná myšlenka: Ještě jsme nemuseli za svoji víru prolévat krev – a přesto ztrácíme někdy odvahu zůstat věrní, vytrvalí a také bdělí. Je-li tomu tak, pak je chyba na naší straně a je třeba pořádně zpytovat své svědomí... Povzbuzením nechť nám jsou slova jmenovaného sv. Ondřeje: „Ti, kdo umírají pro víru, jdou do nebe.“ A nebe je pak místem, kde lidská duše bude dokonale nasyčena ve své touze po věčném štěstí – již nebude moci toužit po ničem více. (str. 6–7)

V týdnu, kdy si připomínáme sv. Cecilii, patronku duchovní hudby, nás mohou posílit rovněž životní osudy tři lidí ze současnosti: „hudebního“ manželského páru Mutsuko Chiary Gokanové a Giulia Bardiho (str. 8–9) a katolického kněze P. Guarava Shroffa, který byl předtím hinduistou (str. 10–11). Povšimněme si zvláště v příběhu P. Shroffa, jak je důležité mj. zachovat krásu katolické liturgie v plném rozsahu již citované Tradice. Jestliže někdo tvrdí, že to „staré“ už nemůže nikoho oslovit, velmi se mýlí. A chtělo by se říci, že ten, kdo hledá pravou víru opravdu do hloubky a nechce zůstat na povrchu, musí nutně dojít až ke kořenům samotné víry – k Ježíši a apoštolům. Neboť všechno, co katolická církev uchovávala jako poklad víry a co se projevuje a vyjadřuje ve svátostech, jak je ustanovil Ježíš Kristus, je nutně spojeno s jejím Zakladatelem. A tam, kde dochází k lidské „interpretaci Ježíše“, je třeba být bdělý, aby se nestalo to, co před 500 lety. Být však bdělý s láskou k Bohu a k lidem, s pokorou a ve spojení s Duchem Svatým a jeho Snoubenkou, Pannou Marií.

Prosme tedy ve svých modlitbách za dar bdělosti, věrnosti a vytrvalosti ve víře. Milost Boží nepochybně dojde svého dokonalého naplnění u toho, kdo upřímně prosí a touží po přijetí oné milosti.

Daniel Dehner

Dnes ti Ježíš předkládá jedno ze svých podobností, které tě má upozornit, že máš počítat nejen s Boží láskou a milosrdenstvím, ale také s jeho spravedlností. Ukáže ti, že Boží spravedlnost není protikladem slitovnosti, ale naopak její nedílnou součástí. Věnuj mu proto nyní všechnu svou pozornost.

Hřivny, o kterých je řeč, jsou rozličné dary, které Bůh rozděljuje mezi nás a pro nás podle velkolepého plánu své dobrotné lásky. Kdyby ty hřivny, které jsi obdržel, byly určeny jen pro tebe, kdyby tě měly odlišovat od těch, kteří nejsou tak obdarováni jako ty, staly by se pro tebe důvodem k samolibému vyvyšování a nebyly by to dary lásky a dobrotnosti. Hřivny, které jsi obdržel z Boží štědrosti, ti mají sloužit k tomu, abys z nich vytěžil všechnu možnou hodnotu a tak si vytvořil příležitost podobat se nebeskému Dárci: obdarovat z výnosů hřiven ty druhé nezištně tak, jak Bůh obdarovává tebe. Pochopíš-li takto své místo v síti Boží dobrotnosti, musíš to ocenit jako velký dar jeho lásky, neboť tak dostáváš příležitost napodobovat Boží jednání.

S tvými hřivnami a jejich výnosem se tedy počítá v Božím rozpočtu. Někde v tvé blízkosti nebo i daleko od tebe, v současné době či někde v budoucnosti i minulosti jsou tvoji bližní, kteří potřebují výnosy tvých hřiven, a proto na ně oprávněně čekají. Je to cesta, jakou je chce obdarovat sám nebeský Otec, ale tebe si k tomu vybral za svého spolupracovníka a prostředníka. Kdybys své hřivny zakopal, zklamal bys tak Boží důvěru a nesplnil bys jeho očekávání ani očekávání těch, kteří plody tvých hřiven nutně potřebují a podle Božího plánu na ně čekají.

Aby Boží láska a Boží milosrdenství mohly obdarovávat potřebné, dbá jeho spravedlnost na to, že svěřené hřivny nepřijdou nazmar. Nesmíš se proto divit, když volá k odpovědnosti každého, kdo svou netečností, pohodlností nebo sobectvím klade překážky rozvoji a toku jeho darů. S množstvím a velikostí těchto darů roste i odpovědnost za jejich uplatnění. Kdo nechává své hřivny ležet ladem, okrádá své bratry a sestry.

Z přísných slov, jakými Pán odsuzuje nedbalého správce hřiven, můžeš usoudit, že **nestačí neudělat nic zlého**. K čemu by

Konečné vyúčtování

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Kdo má, tomu bude dáno a přidáno.

byl tvůj život, kdybys sice dbal zákazů Desatera, ale žil přitom jen pro sebe? Z postavení, kterého se ti dostalo, vyplývá, že jsi povolán, abys také **konal dobro**, a tak byl *dokonalý, jako je dokonalý tvůj Otec*⁽¹⁾.

Svým bližním můžeš prokazovat služby dobroty a lásky, i když neoplýváš hmotnými statky: právě k tomu máš svěřené hřivny. Znáš je dobře a jsou předmětem tvé soustavné péle a přičinlivosti? Pěstuješ a rozmnožuješ je k radosti svých bratří a ke slávě nebeského Otce?

Jednou z nejceněnějších hřiven, kterou máš od Otce k dispozici, je nedocenitelný **dar času**. Minuta za minutou přepadává nenávratně do věčnosti buďto využita a zhodnocena, nebo pasivně, či dokonce nedovoleně utracena. Neměl by ses ze zorného úhlu nevyhnutelného konečného zúčtování zamyslet i nad dlouhými a předlouhými hodinami trávenými nečinně v křesle při podívání, která spíše otupuje, než povznáší, a nejednou dokonce zákeřně vede ke zlému? Ti, kteří tak nutně potřebují kousek tvého času, jsou možná velice blízko tebe.

Dost možná, že se ti dostane i jiné mimořádné hřivny: **hřivny bolesti a utrpení**. Umíš s ní hospodařit tak, aby přinášela bohaté plody?

Až se Pán vrátí a bude žádat vyúčtování, budeš muset vysvětlit, jak jsi rozvíjel a využíval všechno, čím tě obdaroval. Myslíš, že by byl spokojen s tím, jak zatím hospodaříš se svým intelektem, jak cvičíš a využíváš svou vůli, jak pečuješ o své zdraví, upevňuješ svou zdatnost, vytrvalost, své dovednosti, pohotovost a zručnost?

Využij dnešní příležitosti a požádej Pána, aby s tebou provedl bilanci tvých hřiven a jejich dosavadního výnosu, aby ti pomohl odpovědně zvážit, zda není zapotřebí, abys vnesl zcela nový řád do svého života a do své práce a odpovědně využíval nabídnutý čas k rozvíjení a uplatňování svěřených darů. *Neboť kdo má, tomu bude přidáno. Kdo nemá, tomu bude*

Liturgická čtení

1. čtení – Př 31,10-13.19-20.30-31

Řádnou ženu, kdo ji najde? Větší cenu má než perly. Srdce jejího manžela na ni spoléhá, o zisk nemá nouzi. Přináší mu jen prospěch, nikdy škodu, po všechny dny svého života. Shání vlnu a len, pracuje radostnou rukou. Svými rukama sahá po kuželi, její prsty se chápou vřeten. Svou dlaň otvírá ubožákovi, své rámě nabízí chudákovi. Půvab zklame, krása prchne, zato žena, která ctí Hospodina, zaslouží si chválu. Dejte jí z výtěžku jejich rukou, neboť u bran ji chválí její díla.

2. čtení – 1 Sol 5,1-6

Co se týká času a chvíle (příchodu Páně), není třeba, bratři, abychom vám o tom psali. Víte totiž sami velmi dobře, že onen den Páně přijde jako zloděj v noci. Až budou (lidé) říkat: „Je pokoj a bezpečí“, tu na ně znenadání přitrhne záhuba jako porodní bolesti na těhotnou ženu. Nebudou moci uniknout. Ale vy, bratři, nejste ve tmě, že by vás ten den překvapil jako zloděj. Vy všichni jste přece synové světla a dne, noc ani tma nemá nad vámi právo! Nesmíme se tedy oddávat spánku jako ostatní, ale naopak: zůstaňme bdělí a strážliví.

Evangelium – Mt 25,14-30

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobství: „Jeden člověk se chystal na cesty: zavolal si služebníky a svěřil jim svůj majetek. Jednomu dal pět hřiven, druhému dvě a třetímu jednu, každému podle jeho schopností, a odcestoval. Ten, který dostal pět hřiven, hned šel, podnikavě jich využil a vyzískal pět dalších.

Dokončení na str. 13

odňato i to, co má. O užítku, který vynesly tvé hřivny, nebudeš nakonec vypovídat ty sám, nýbrž ti, kteří tento užitek skutečně pocítili. Nenajde-li se nikdo takový, musíš se oprávněně obávat, že budeš připočten k neužitečným služebníkům. To by bylo velmi smutné pro tebe i pro tvé drahé. Nesmíš se oddávat spánku jako ostatní, jsi přece syn světla a dne.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Mt 5,48

Sv. Ondřej Dung-Lac a druhové

S Vietnamem má český čtenář spojenou zejména válku, která v této zemi proběhla v 60. a 70. letech minulého století, potažmo čínohodnou komunitu působící v naší zemi. Méně už asi bude vědět o krvavém pogromu vietnamských katolíků, jemuž v minulosti padly za oběť desetitisíce lidí – ty nejskeptičtější hlasy hovoří o 130 000, podle některých odhadů jich bylo až na 300 000.

První misionáři přibyli do Vietnamu v roce 1533. Od prvopočátku narazili na tuhý odpor zdejších vládnoucích struktur, které je v nejlepším případě vyhošťovaly ze svého území. Misionáři se však nedali odradit a přicházeli sem zrno víry zasévat navzdory všemu a všem. Zrno vyklíčilo a přinášelo mnohonásobný užitek, stejně jako semeno v podobě krve mučedníků. V roce 1659 byly na území dnešního Vietnamu zřízeny dva první apoštolské vikariáty. Mezi lety 1625–1886 podepsali vietnamští císařové 53 ediktů příkazujících pronásledování Kristových vyznavačů. Stály životy desetitisíců. Jejich hlavním reprezentantem je **sv. Ondřej Trần An Dũng Lạc**, jehož papež Jan Pavel II. ve skupině 117 vietnamských mučedníků svatořečil v roce 1988.

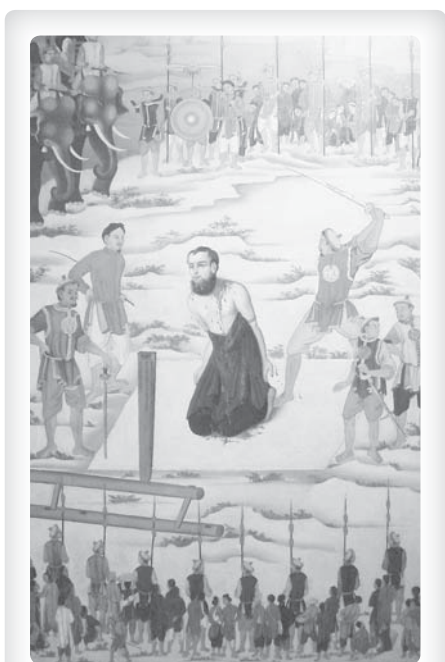
Narodil se v roce 1795 v klasické pohanské rodině v severní části země. Když mu bylo 12 let, přestěhovali se rodiče za prací do Hanoje. Tam přišel do styku s jedním katechetou, který se mu začal věnovat, dával mu najíst a nechával ho u sebe přespat. Rodičům to nevadilo, byli vcelku i rádi, že jim ubyl jeden hladový krk. Onen katecheta mládence pochopitelně zasvěcoval do krásy křesťanského učení. Hoch byl velice vnímavý a tvárný, takže v 15 letech přijal křest a nové jméno – Ondřej. Co sám obdržel, toužil rozdávat těm, kdo o nádheře tohoto daru neměli ani potuchy, a proto se stal katechetou. Postupně se naučil čínsky a latinsky a po osmi letech byl poslán do semináře v Ke Vinh v Yên Tién poblíž Nam Đĩnh. Dne 15. března 1823 byl po zdárném dokončení teologických studií vysvěcen na kněze a poslán do farnosti Banana. Poté prošel ještě několika dalšími, aby v roce 1832 zakotvil jako farář v Ke Dam.

Hlásal slovo Boží, často se postil a hodiny trávil na modlitbách. Jeho příklad i úderná slova přitahovaly ke Kristu zástupy ostatních. Až zasáhla světská moc, již přišlo docela vhod povstání, které v roce 1833 v kraji vypuklo. Císař Minh Manga

Sv. Ondřej Trần An Dũng Lạc

z jeho zosnování nařkl křesťany a především katolické duchovenstvo, jež označil za vůdce povstání. Začalo pronásledování následovatelů Krista, kteří byli přinucováni zřít se Spasitele veřejným pošlapáním jeho spasitelného kříže. Otec Ondřej sice neměl strach z těch, kteří mohou ublížit toliko tělu, přesto však odešel takřka jíc do podzemí, aby byl k dispozici všem, jimž se podařilo uprchnout, a mohl jim poskytovat svátostnou službu. Jako kvoč-

Sv. Ondřej na popravišti

na kuřátka pod svá křídla shromažďoval do své ochranné náruče desítky a stovky vietnamských katolíků, povzbuzoval je na duchu a posiloval svátostmi. Obětoval za ně i svou postní praxi, kterou nyní prováděl každé pondělí, středu a pátek. A opět působil jako magnet i na řadu nevěřících, kteří se navzdory zuřícímu pronásledování nechávali jeho rukama pokřtít.

„Ti, kdo umírají pro víru, jdou do nebe,“ říkával. „My se schováváme a utrácíme peníze za to, aby nás pustili z vězení. Větší užitek bychom ale získali, kdyby nás chytli a poslali na smrt.“ Touhu po mučednické smrti mu Bůh nakonec splnil, ale ne hned, musel k této výsadě dorůst.

Nicméně v roce 1835 byl přece jen zatčen, a to přímo při mši svaté. Jeho dům byl zbořen, avšak Bůh tomu chtěl, že v něm drábové nepoznali kněze, takže se jeho farníkům podařilo z rychle uspořádané sbírky podplatit úředníka a dosáhnout jeho propuštění. Otec Ondřej pak ve snaze uniknout pronásledování odešel do jiné prefektury a změnil si před úřady i jméno. Změnil sice místo pobytu a totožnost, ovšem nikoliv způsob života a odhodlání. Misijní zápal ho neopouštěl ani v ilegalitě – i v ní hlásal neochvějně Krista. Ostatně neutekl nikam daleko, naopak začal působit v samé blízkosti jámy lvové – v okolí Hanoje.

Takto vydržel působit po čtyři roky – až do 10. listopadu 1839, kdy byl zatčen na návštěvě svého spolubratra v kněžské službě, P. Petra Thi, k němuž zavítal, aby se u něj vyzpovídal. Oba dva se křesťanům podařilo ještě jednou vykoupit. Pár dní nato ale byli zatčeni opětovně a uvrženi do vězení v Hanoji. V jeho zdech byli podrobeni mimořádně krutému mučení, leč ani jeden z nich během něho Ježíše Krista nezapřel. Dne 21. prosince 1839 byli oba sřati mečem.

V roce 1900 byl otec Ondřej Dung-Lac beatifikován papežem Lvem XIII. Kanonizován byl pak Janem Pavlem II. v roce 1988, za ostrých protestů komunistických pohlavárů, ve skupině s dalšími 116 mučedníky, kteří prolili krev pro

Krista v této jihovýchodní asijské zemi. Ve skupině bylo 11 španělských dominikánů, 10 Francouzů a 96 rodilých Vietnameců. Osm z nich bylo biskupy, 50 pak kněžími a 59 laiky. Šlo o mučedníky, kteří umírali v různém období (1745–1862) a za různých okolností (75 bylo sřato, 22 zardouřeno, 6 upáleno, 5 rozřtvrceno a 9 umučeno ve vězení). Vřechny je vřak spojovalo jedno – umírali pro Krista a s myřlenkou na shledání se s ním. Mnozí z nich byli postupně beatifikováni (papeři Lvem XIII., Piem X. a Piem XII.) a 117 z nich, jak již bylo řečeno, prohlásil papeř Jan Pavel II. roku 1988 za svaté a patrony Vietnamu. Přiblířme si alespoň v krátkosti několik dalších osudů řechto mučedníků. Bude me přitom vybírat výhradně z dětí této země, aniř bychom měli heroickou oběř řech druhých v menři účtě.

Sv. Vincenc Pham Hiêu Liêm OP byl prvním rodilým vietnamským knězem umučeným pro víru. Narodil se v roce 1731 na severu země v aristokratické rodině, která tajně vyznávala Krista. Ve 12 letech se stal bohoslovcem semináře působícího na Filipínách, kde řech vřstoupil k dominikánům. V roce 1758 přijal svátost kněžství a vzápětí nato se vrátil do rodného kraje, aby místním hlásal evangelium. Patnáct let prováděl tuto úřady zakázanou činnost, až byl v říjnu roku 1773 zatčen spolu se svými dvěma laickými pomocníky. Vytrpěl strařlivá muka, hlava nehlava byl bit, na noc byl zavířan do klece, v níř se velice řechko dalo spát, přesto vřak nepovolil a vytrvale vře snášel pro Krista. Ač měl možnost uniknout smrti – za předpokladu, ře zapře svou víru –, odmítl Ježiře Nazaretského zradit. Dne 7. listopadu 1773 byl sřat spolu se sv. P. Hyacintem Castañedou.

Sv. Emmanuel Nguyễn Văn Triêu se narodil v roce 1756 jako syn místního mandarína a křesřanky. Po jednom z mnohých převratů a otcovř smrti utekl do východního Tonkinu, kde nakročil cestu ke kněžství, po níř nakonec dořel do cíle. Když se v roce 1798 obnovilo pronásledování křesřanů v jeho domovině, vydal se tam, aby byl oporou své stařické matce. Byl vřak polapen a uvrřen do řaláře. Tam se jej věz nitelř pokouřeli vřemi možnými způsoby přimět k odpadu od víry – přemlouváním, zastrařováním, týřáním. Marně. Podle dobového zvyku dostal peníze na zakoupení látek řech tisících bolest, rozdal je vřak chudým.

Sv. Aneřka Ině Lê Thị Thành

Nakonec byl ve vězení umučen – stalo se tak 17. září 1798.

Do staré mandarínské křesřanské rodiny se narodil v roce 1773 taktěž **sv. Pavel Tông Viêt Bường**. Byl kapitánem císařské gardy a jako takový byl povinen zúčastnit se pohanských obřadů v pagodě. Odmítl, byl zatčen, degradován a několik měsíců vězněn. Během nich byl řech téměř denně týřán, byl vřak posilován modlitbou a Eucharistií, kterou se odvážným věřícím dařilo potají přinášet i za mříře. Nakonec byl 23. října 1833 doslova utýřan k smrti. Zanechal po sobě řechu a 12 dětí.

Dalří, kdo vypral dobřla své roucho v Beránkovř krvi, byl v roce 1820 narozený **sv. Ondřej Trần Văn Trông**. Rovněř on pocházel z křesřanské rodiny a někdy ve svých 15 letech našel práci v závodě zpracovávající m hedvábí. V okamřiku, kdy byli všichni zaměstnanci svoláni na jedno místo k veřejnému potupení křiře, Ondřej místo zapření Krista se k němu přede vřemi hrđě přihlásil. Okamřitě byl zatčen a v dalších dnech mučen. Když byl 28. listopadu 1835 veden na popraviřtě, potkal na své křiřovř cestě svou matku, která mu pořehovala a rozloučila se s ním.

Sv. Josef Nguyễn Đình Uyễn zemřel nejen proto, ře odmítal zřeknout se Ježiře, ale i proto, ře odmítal zradit energického biskupa sv. Dominika Henarese, hledaného ve své dobř snad nejusilovněji. Tento laický katecheta se narodil v roce 1775 a byl biskupovou pravou rukou. Vřbec se nebál represí, jeř dopadaly na křesřany, dokonce veřejně nosil dominikánský řkapulíř. To neušlo pozornosti vojáků. Byl uvrřen do vězení a podroben co možná nejsurovřjšímu trýřněni, aby vyzradil místo biskupo-

va úkrytu. Protože odmítl tak učinit, řechně jako odmítl zneuctít křiř, byl odsouzen ke ztrátě hlavy. Popravu se vřak nedořil, zemřel 3. řervence 1838 na následky týřání.

Odmala vychovávaný ve víře, zatouřil **sv. Tomáš Trần Văn Thiệ**n v dobř dospívání po kněžství. Připravovat se na ně začal v apořtolském vikariátu vedeném kněžími z Pařížské zahraniční misijní společnosti. Byl zatčen ve svých 18 letech (narodil se v roce 1820) na jaře roku 1838 víceměně náhodou – při pátrání po jiných křesřanech. Dostal nabídku oženit se s dcerou významného mandarína, jemuř se mladík zalíbil, což by s sebou přineslo i řechtné výhody. Samozřejmě by se přitom musel zřict víry zđeděné po předcích a zapomenout na kněžřský kolárek. To bylo pro něj naprosto nepřijatelné a nepřesvědčily ho ani argumenty v podobě kruté tortury. „*Klidně zemřu, ale nikdy neodpadnu,*“ měl vměst svým katanům do očí. Dne 21. září 1838 jim svá slova dokázal i skutkem, když nebojácně odeřel na popraviřtě, kde byl následně uřkrčen.

Deset let od sebe dělilo dva ze řech kano nizovaných vojáků, kteří pro Krista položili život v jeden den. **Sv. Augustin Phan Viêt Huy** (nar. 1795), **sv. Mikuláš Bùi Đứ**c **Thế** (nar. 1792) a **sv. Dominik Đinh Đạ**t (nar. 1802) se se svojí vírou netajili. Nevzdali se jí ani potě, co k tomu byli spolu s 500 dalšími muži ve zbrani nejprve přemlouvání po dobrém a poslěze vystaveni nelidskému mučení s úmyslem z nich víru vytlout. U některých se to podařilo, na prostá větřina vřak raději zemřela. Tak jako tito řech, kteří byli zavezeni na řech moře, kde byli zanecháni v đeravém řelunu řechmu osudu. Stalo se tak 12. řervna 1839.

Sv. Aneřka Ině Lê Thị Thành (Đệ) je jedinou řechu v této skupině svatořečených. Narodila se v roce 1781 do křesřanské rodiny, sama jednu takovou zalořila s Nguyễnem Văn Nhátou, s nímř měla řech šest dětí. Jako řechy z evangelia se nezalekla ani nejvřších nebezpečí a s nasazením vlastního života ukřývala ve svém domě pronásledované misionáře. S jedním takovým byla na základě udání odpadlého katechety v dubnu roku 1841 zatčena. Vojáři navíc vyplundrovali její dům, takže rodina pak řechivořila. Ve vězení ji nemilosrdně opakovaně mlátili až do bezvědomí a nutili ji vřdat se Krista. Přes nejtvřdří muka vřak plně řech tři měsíce odolávala. Čemu vřak

už síly odolat neměla, byla těžká úplavice, které se slovy odevzdání se Kristu 12. července podlehl.

V jeden den našli svou smrt na popravišti otec a syn. **Sv. Dominik Phạm Trọng Khảm** přišel na svět kolem roku 1780. Dosáhl nejen vysokého vzdělání, ale i postavení – byl uznávaným soudcem a zámožným člověkem. Kromě toho byl dominikánským terciářem. Během pronásledování stejně jako sv. Anežka Inê Lê Thị Thành všemožně pomáhal stíhaným kněžím, kupříkladu později rovněž umučenému biskupu sv. Josefu Sampedrovi. Byl odhalen, zatčen a nucen k odpadu. Protože to odmítl, byl 13. ledna 1859 udušen. V tentýž den byl popraven i jeho syn, **sv. Lukáš Phạm Trọng Thìn**, stejně jako otec majetný soudce a dominikánský terciář, který taktéž jako otec odmítl pošlapat kříž a do posledních chvil se hlásil k Tomu, k němuž už mířil.

Sv. Pavel Hạng, narozený v roce 1828, bývá občas nazýván dobrým lotrem po pravici. Původně byl totiž zlodějem, později se svými bratry obchodoval, přičemž na něj padlo podezření, že se paktuje s Francouzi. Sv. Pavel to odmítl a místo toho na sebe prozradil mnohem větší provinění – je křesťanem a své víry se nehodlá vzdát. Byl podroben jednomu z nejkrutějších trýznění – jeho mučitelé ho napínali na kůlu a zaživa mu kleštěmi trhali maso z těla, nicméně Pavel dodržel to, co vyznal, a své víry se nevzdal. Nakonec přišel 25. května 1859 o hlavu.

U posledního z našeho výčtu najdeme jednu zvláštnost: **Sv. Petr Đa** (nar. 1802) pocházející z chudé rodiny byl k víře veden svým otcem, nikoli matkou, která byla pohankou. Vyučil se tesařem, oženil se s křesťanskou dívkou, s níž zplodil několik dětí. Kromě toho vypomáhal ve farním kostelíku jakožto sakristián. To byl též důvod jeho zatčení v roce 1862 a několika denního nucení k odpadu. Protože nepovolil, byl přivázán 17. června ke kůlu, pod ním byl založen malý ohýnek a Petr byl zaživa upalován. Než stačil vydechnout naposledy, setnul mu kat hlavu mečem.

S úctou, pokorou a vděčností přijímejme tato svědectví o bolestném sebe-darování církvi Kristově. Ona nás burcuje z našeho středoevropského pohodlí k upřímnému, neformálnímu, obětavému prohloubení života pro Ježíše.

Ani oko nevidělo... (3)

HLAVA III.

BLAŽENÉ PATŘENÍ – OSLAVENÍ ROZUMU

Blaženým patřením bude náš rozum oslaven a naše žízeň po poznání dokonale ukojena.

Bůh vložil do lidské duše žízeň po poznání, která nijak nemůže být ukojena na tomto světě. Hřích, ač velice oslabil a zatemnil naše duševní schopnosti, nám tu touhu neodňal. A „poznání“, které člověk získal tím, že jedl zapovězené ovoce, tuto žízeň spíše zvýšilo, než ukojilo. Ale veškeré jeho úsilí, aby nabyt poznání dokonalého, třeba jen v řádu přirozeném, je marné. Přes všechny pyšné vynálezy v astronomii, chemii, geologii, mechanice a v jiných vědách je jeho poznání přírodních tajemství ještě velmi omezené. I kdyby mohl ovládnout každou přirozenou vědu a přinutit přírodu, aby zjevila svá nejskrytější tajemství, zůstala by jeho touha po poznání stále ještě neukojena.

Představme si člověka tak naladěného, že by znal nejen to, co může být známo o tomto světě, ale vznášel se i nad vesmírem a zřetelně poznával tvar, vzdálenosti, zákony a vztahy nesčetných světů, které září na blankytu nebeském, a kdyby byly oživeny jako naše země, znal by povahu, způsoby, zákony a řeči jejich obyvatel, znal by mimo to všechny jejich rostliny, zvířata a nerosty slovem, znal by každou hvězdu tak dokonale, jako zná svůj vlastní dům a jeho obyvatele. Jaké ohromné poznání by měl takový člověk! Jistě by byl učenější než všichni filosofové všech věků dohromady. Ale byla by tím jeho žízeň po poznání dokonale ukojena? Řekl by, že jeho duch je tak dokonale uspokojen, že nemůže již po ničem toužit ani již nic pojmout? Nikoli. Nemohl by to říci, neboť *poznání pouhého stvoření nemůže nikdy dokonale ducha nasytit ani uspokojit.*

Je pravda, že jsme malí a velmi omezení, a snažme-li se o křesťanskou dokonalost, jsme i zvyklí tak o sobě smýšlet. A čím častěji přirovnáváme své vypůjčené dokonalosti k dokonalostem Božím, tím více se přesvědčujeme o své maličkosti. Ale ačkoli jsme tak nepatrní, přece máme v určitém smyslu schopnost

pro Nekonečno, a proto jen Nekonečno nás může uspokojit. Jako pozemský majetek nikdy nemůže učinit člověka dokonale šťastným, tak ani dokonalé poznání každého stvoření nemůže dokonale vyhovět jeho touze po vědění. Obojí je konečné, a proto nemůže nic z toho stačit tomu, komu stačí jedině Nekonečno.

To však ještě není všechno. Nejenže úplná znalost všeho přirozeného řádu není s to, aby ukojila lidskou touhu po vědění, ale ani úplné poznání Boha a řádu nadpřirozeného, pokud lze toho poznání zde na zemi nabýt vírou a teologií, nikdy nemohlo ani nebude moci přimět člověka, aby řekl, že má dost a že si více již nepřeje. Neboť jestliže nějaké znalosti jen ještě zvětšují naši touhu vědět víc, tak největším právem to lze říci o nedokonalém poznání, jehož vírou a pozorováním Tvůrce ve tvorech nabýváme o Bohu.

Teologové svými studii vnesli mnoho světla do tajemství zjevení, ale všechno, co vědí, je pouze kapkou z nesmírného oceánu nepochopitelné bytosti Boží. Přes všechno své ohromné vědění o Bohu jsou ještě přinuceni zvolat se sv. Pavlem: „*Ó hlubokosti bohatství a moudrosti i vědomosti Boží! Jak nevyzpytatelné jsou soudy jeho a nevystižitelné cesty jeho!*“ (Řím 11,33) Čiňme, co můžeme. Čtème Písmo svaté, studujme, modleme se, rozjímejme, nikdy neuvidíme a nepoznáme Boha *tak, jak je*, pokud zůstáváme poutníky na tomto světě. Vždy pravdivými zůstanou slova sv. Pavla: „*Nyní patříme skrze zrcadlo, tj. nedokonale a nedostatečně.*“ (1 Kor 13,12)

Tato slova sv. Pavla neznamenaají, že vidíme jako sklem, které propouští světlo, jako když se díváme dalekohledem, nýbrž jako když vidíme *obraz odražený v zrcadle*. Dejme tomu, že by některý člověk na světě nikdy neviděl slunce ani sluneční světlo jinak než tak, jak se odráží od měsíce. Slyšel by o nesmírné velikosti slunce, o jeho úžasné vzdálenosti od nás, o jeho oslňujícím lesku, o jeho velké životní síle, kterou uděluje život, vzrůst a krásu každému živému stvoření. Takovému člověku je měsíc zrcadlem, v němž se nedokonale odráží slunce. A ačkoli je neschopen vidět slunce samo, soudí z les-

ku a z krásy měsíce, že si nelze ani představit, jak je krásné a vznešené.

Tak si znázorňujeme význam slov svatého Pavla, že *nyň vidíme jako v zrcadle*. Všechny tvory, slunce, měsíc, hvězdy, ohromná rozloha oceánu, země, stromy, květiny, zvířata a zvláště člověk jsou velkým zrcadlem, v němž se nejasně a nedokonalě odrážejí dokonalosti Boží. Vidíme v nich ve všech mdlý odlesk jeho božské krásy, moudrosti, dobroty, moci a ostatních jeho dokonalostí. Ale *nemůžeme vidět Boha samého tak, jak je*. Proto všechno vědění, jehož můžeme o Bohu nabýt *pozorováním tvorů*, když k němu přidáme ještě všechno to, co On sám *zjevil* o sobě samém, nejenže duševní žízeň neukojí, nýbrž ji jen ještě zvětší. Světci vědí o Bohu nejvíce. A právě oni praví s královským prorokem: „*Jako prahne laň po bystřinách, tak dychtí duše moje po tobě, Bože! Žízni duše má po Bohu silném, živém. Kdy přijdu, aby se ukázal před Boží tváří?*“ (Ž 42,2-3) To je ustavičný výkřik svatých, protože poznání, které čerpají o Bohu z tvorů nebo i ze svých vidění, nemůže ukojit jejich touhy. Ale vyslechněme svatého Pavla: „*Nyň patříme skrze zrcadlo a v hádance, ale tehdy tváří v tvář; nyň poznávám částečně, ale tehdy poznám úplně, jakož i úplně poznán jsem.*“ (1 Kor 13,12)

Jak potěšitelná jsou tato slova, vnuknutá Duchem Svatým! Ano, v nebi uvidíme Boha *tak, jak je, tváří v tvář*. Uvidíme Ho se všemi božskými dokonalostmi jasným a nezastřeným vnímáním jeho božské podstaty. Budeme patřit s nevýslovnou rozkoší a s nadšením na tuto *Krásu vždy starou a vždy novou*. Budeme pít všechno poznání ze živého Zdroje, poznání nesmíšené s bludem nebo s pochybnostmi. Všechna temnota a nevědomost, způsobená hříchem, se navždy rozplyne ve světle Boží tváře tak, jako noční tma se rozplývá před vycházejícím sluncem.

Potom uvidíme tak, jak je, vznešené a úžasné tajemství Nejsvětější Trojice, nejhlubší, nejjemnější a nejnepochopitelnější ze všech tajemství. Uvidíme věčného Otce, spatříme věčné Slovo a Ducha Svatého, od věčnosti vycházejícího od Otce a od Syna. Uvidíme potom, že jsou skutečně tři rozdílné osoby a toliko jediná nerozdílná podstata. *Uvidíme tváří v tvář a tak, jak je, velkého, věčného Boha*, věč-

nost jeho trvání, propasti jeho nevyzpytatelných soudů, lahodnost jeho dobroty, něhu jeho milosrdenství, jeho neposkvřenou svatost, přísnou spravedlnost, moc jeho neodolatelné síly, půvab jeho úchvatné krásy a lesk jeho velebnosti a slávy. *Zkrátka, nebudeme již Boha vidět pouze v zrcadle stvoření, nýbrž tak, jak je v sobě samém.*

To ještě žádný smrtelník neviděl, ani zde na světě neuvidí. Z tohoto patření poplynou tak hojné proudy poznání do našich duší, že jim budou překypovat. Nebude již potřeba knih, ani nebudeme pozbývat zdraví a sil, hledající vědění, ani nebudeme již chodit k učencům, jako žebrák chodí k bohatým prosit o chléb. Nebudeme již mateni a trápeni pochybností, že snad nemáme pravdu. *Světlo slávy nám otevře oči a poznáme veškerou pravdu tak, jak je, a staneme se vědění podobnými Bohu, „neboť Ho budeme vidět tak, jak je“.*

Avšak *oslava našeho rozumu* nás nejen učiní schopnými *vidět Boha tak, jak je*, ale také sejme závoj z nás samých *a uvidíme i sebe tak, jak jsme.*

V tomto životě býváme někdy tajemstvím sobě samým. Přes všechna učenná díla pojednávající o lidské duši je naše vědění o ní ještě velmi chabé. *Vidíme lidskou duši toliko jako v zrcadle*, tj. v jejích vnějších projevech. Tak když čteme nádhernou báseň, nebo když hledíme na krásnou loď, plavící se na hlubokých vodách nebo proplouvající bezpečně hroznou bouří, nebo když se díváme na velké chrámy, paláce a umělecká díla, všechno to jsou jako zrcadla, v nichž se odráží velikost, moudrost, moc, *genialita lidského ducha*. A když vkročíme do sirotčinců nebo do jiných ústavů pro nešťastné a opuštěné, vidíme jako v zrcadle *mravní dobrotu duše*. *Ale duši samu tak, jak je, vidět nemůžeme*. Je pro nás neviditelná jako Bůh sám.

V nebi poznáme a uvidíme sebe samé tak, jak jsme. Svatý Pavel nám říká: „*Tehdy poznám úplně, jako i úplně poznán jsem.*“ Uvidíme a poznáme věčný, živý obraz Boží v jeho pravé podstatě. Uvidíme jej v úchvatné kráse, ozdobený klenotem milosti a dobrých skutků a zářící jako hvězda v přítomnosti Boží. Tento pohled na nás a na naši nevýslovnou krásu zanítí v nás pocity neomezené *vděčnosti*

k Bohu, jenž nám dal život a všechno, co máme. Jako v poznání Boha, tak i v tomto poznání sebe samých spočine lidský rozum s blahým dostiučiněním. Jeho *žízeň po úplném poznání sebe bude ukojena v blaženém patření.*

Mimo to budeme vidět krásné anděly, naše starší bratry ve stvoření. *Uvidíme také své bližní tak, jak jsou*, ač nyň jsou nám také tajemstvím jako my sobě samým. *Uvidíme rovněž všechny ostatní tvory tak, jak jsou*, v pravé podstatě, a ne, jak se nám jeví nyň. Uvidíme všechny věci v „*jediném Bohu a Otci všech, jenž je nade všemi a skrze všechny a ve všech nás*“ (Ef 4,6). Tak uvidíme své duše přeplněné veškerým poznáním ze živého Zdroje, samého Boha, věčné Pravdy.

Říkám-li, že vyvolení Boží uvidí všechny věci v Bohu, *neminím tím, že budou mít skutečně všechno poznání*. Jsme tvorové koneční, a proto podstatně nejsme s to, abychom měli všechny schopnosti nebo dokonalosti v nekonečné míře. Všechny takové vlastnosti má jedině Bůh. Ani andělé, kteří jsou mnohem vyšší tvorové než my, nebudou vědět všechno.⁽¹⁾ Proto když pravíme, že uvidíme všechny věci v Bohu, míníme pouze, že *schopnost každé vyvolené duše, větší nebo menší, bude dokonale nasycena* a že již nebude moci toužit po ničem více. Když naplníme různě velké nádoby vodou, nejmenší nádoba je právě tak plná jako největší. Tak tomu bude v nebi. Každý bude naplněn dokonale a nebude již toužit po ničem. Ano, znamená to ještě více, ale o tom budeme mluvit až při stupních slávy.

(Pokračování)

Z knihy F. J. Boudreaux S.J.: Ani oko nevidělo... Přeložily a vydaly Sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie v Přerově. Výtiskla Společenská knihtiskárna v Přerově v roce 1934. Imprimatur Olomucii, die 9 Aprilis 1934, Dr. Joan. Martinů, vicarius generalis.

(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Sv. Tomáš AKVINSKÝ, Suppl. q. 92, art. 3.

Neobvyklý pár

Mutsuko Chiara Gokanová a Giulio Bardi byli neobvyklým manželským párem. Svoji upřímností a láskou si vzájemně pomohli získat živou víru a obrátit se ke Kristu tak, že Chiara dnes může říci: „V našem manželství nám záleželo jen na víře a na zpěvu a pro víru i zpěv jsme také žili.“

Mutsuko se narodila v roce 1940 jako dítě japonských rodičů v Mandžusku v Číně. Oba její sourozenci zemřeli v útlém věku a ona jako sedmiletá se se svými rodiči vrátila do Japonska. Její otec, vášnivý hudebník, zapálil ve své dceři nejen lásku k hudbě, ale také vášeň pro zpěv. Ačkoliv její rodiče nepraktikovali žádnou víru, malá Mutsuko se velmi ráda modlila v zahradě před šintoistickým oltářem. V 10 letech prostřednictvím jednoho protestantského kněze poznala Ježíše a evangelium. Avšak otec jí zakázal udržovat s knězem kontakt a byl rád, když se s rostoucím věkem rozplynula i její dětská víra.

Mutsuko nemusela o své budoucnosti dlouho rozmyšlet. Bylo jí jasné, že chce studovat zpěv; ačkoliv byla malá postava a neměla ani zvlášť výrazný hlas. Po základním studiu hudby v Tokiu ji to táhlo do Evropy, protože elegantní styl, kterým na ni zapůsobili italská zpěváci, se v Japonsku nevyučoval. Jen s těžkým srdcem dovolil otec své 21leté dceři odejít, ale když po šesti letech v cizině měla své první koncerty v Okajamě a v Tokiu, byl na ni hrdý.

Pianistka Maria Cascioliová, její učitelka v Římě, které si Mutsuko velmi vážila, vyškolila její hlas přímo geniálně. Během pobytu v Itálii její snoubenec spáchal sebevraždu. Jelikož podle buddhistického přesvědčení v takovém případě přijde člověk do pekla a Mutsuko chtěla za každou cenu svého snoubence před tím zachránit, stáhla se do buddhistického kláštera, mnoho se tam modlila, a přemýšlela dokonce o tom, že se stane buddhistickou mniškou. Jeden buddhistický mnich jí však poradil, aby se po takovém namáhavém a nákladném studiu přece jen věnovala zpěvu a zůstala zpěvačkou. Ve světě však měla vést asketický život, „protože také zpěv si vyžaduje všechno a kvůli zpěvu je potřeba se mnohého zříci“. Mutsuko se tedy vrátila do Říma, kde pracova-

la jako překladatelka a současně se dále zdokonalovala ve zpěvu.

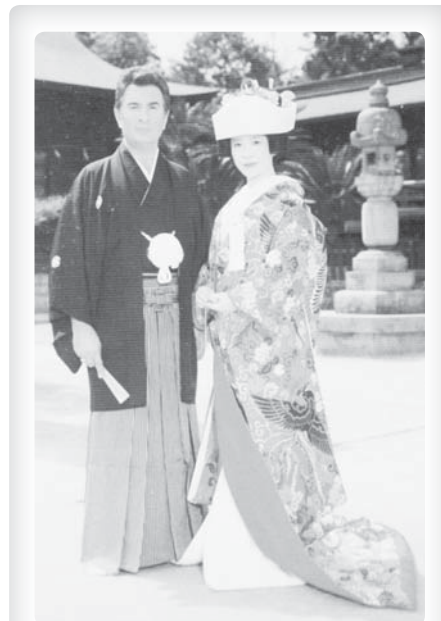
„Jednou večer po opeře,“ vyprávěla nám, „mě domů doprovodil jeden ze zpěváků, jistý Giulio, jelikož bydlel nedaleko mne. Měl výborný hlas, byl typem hlavního hrdiny, ale navzdory tomu se choval velmi zdrženlivě a vždy skromně. Ráda jsem přijala pozvání na nedělní oběd s jeho maminkou. Maminka Delia, pravá Římanka, se od té doby o mne starala s velkou láskou. Každou neděli jsme spolu někam vyrazili, ale já jsem ani jen nepomyslela na osobní vztah s Giuliem. Vždyť byl Ital a ještě k tomu křesťan! Takové spojení by můj otec nikdy nedovolil.“

Mutsuko se však divila, že Giulio, který se sice považoval za křesťana, neměl Písmo svaté a ani nechodil do kostela. „Když miluješ svého otce, nepřijdeš k němu domů ho navštívit? Kostel je přece dům vašeho Boha, anebo ne? Když přijedu do Japonska, vždy jdu nejdříve do chrámu.“

Giulia se to dotklo. Takto se na to ještě nikdy neřekl. Už 30 let nebyl v kostele; podobně jako jeho otec. Následující

*Giulio a Mutsuko Chiara
v roce 1999 při posledním společném
koncertě v Japonsku*

*Svatba Giulia a Mutsuko
podle šintoistického obřadu
v roce 1983 v Japonsku*

neděli mu Mutsuko přinesla dárek – Bibli. Zároveň ho pozvala na společnou návštěvu Lateránské baziliky. „Právě byla mše svatá. Mně tento obřad nic neříkal, ale Giulio byl po bohoslužbě zcela proměněný. Svěřil se mi, že knězova slova mu očistila duši.“

Od tohoto dne Giulio nezmeškal ani jednu nedělní mši svatou. Zanedlouho sdělil své japonské kamarádce, že cestou do opery chodí každý den pozdravit Pannu Marii v bazilice Santa Maria Maggiore.

„Něco se v Giuliovi změnilo,“ všimla si Mutsuko. „Byl vždy dobrým člověkem, ale od té doby, kdy navštěvoval svého Boha v kostele, začal odpouštět těm, s nimiž byl už léta rozhádaný. Chtěl žít se všemi v pokoji.“

Mezitím Giuliova matka zemřela a na její přání se Mutsuko od té doby denně starala o jejího syna. Znali se už šest let, když ji Giulio diskrétně požádal o ruku. Myšlenka, že by se pro manželství možná musela zříci zpěvu, ji natolik děsila, že byla zpočátku zdrženlivá. Když jí však Giulio po nějaké době navrhl, aby se z praktických důvodů nastěhovala k němu, bylo jí jasné: To udělám pouze jako jeho manželka. A jeho opakovanou nabídku manželství přijala. Giulia trápilo, že Mutsuko není katoličkou, ale jeho respekt a úcta k ní mu nedovolili, aby se jí svěřil s touto svojí bolestí. Dne 18. září 1983 se proto vza-

li v Japonsku podle šintoistického obřadu. Mutsuko bylo 43 let a Giuliovi 52 let. Slavnostní civilní sňatek se potom konal také v Římě. Byli velmi šťastným párem, jež spojovala i společná vášeň pro zpěv. Jejich život se odehrával hlavně v opeře; začali také společně vystupovat.

Mutsuko znepokojovalo jen jedno: „Já jsem při večerní modlitbě klečela před sochou Buddhy a Giulio před křížem.“ Jednoho dne se zeptala svého milovaného manžela: „Giulio, když zemřeš, chceš jít k Ježíši?“ – „Samozřejmě,“ zněla jeho odpověď. „A já půjdu k Buddhovi, to tedy znamená, že budeme v ráji odděleni. To tak nemůže být!“ Pět let to takto trvalo, až do doby, kdy jednou Mutsuko provázela Giulia na nedělní mši svatou a všimla si, že nešel ke svatému přijímání. „Giulio, proč nejdeš k přijímání?“ Váhavě odpověděl: „Žiji v těžkém hříchu.“ Mutsuko zůstala ohromena. Její laskavý manžel žije v těžkém hříchu? „Co jsi spáchal? Podvedl jsi mě?“ Ale Giulio neodpovídal. „Jdi ke zpovědi, potom můžeš přijmout svaté přijímání.“ Ani tato slova nepřinesla Giuliovi klid. „To nestačí.“ – „Cože, to nestačí?! Ale co jsi udělal?“

Giulio ji taktně vysvětlil, že nemůže chodit k přijímání, protože není církevně sezdaný. Mutsuko tomu nemohla uvěřit.

Příčinou je ona!? Ne! Musí se stát katoličkou. A to tak rychle, jak je to jen možné. Nechce, aby on musel trpět ještě déle. Tu se jí Giulio svěřil, že při každé nedělní mši svaté Ježíši říkal: „Počkej ještě chvíli, jednou ti ji přivedu k oltáři.“

Pět let se tedy za ni modlil bez toho, aby ji do něčeho nutil. Bez jediného slova; jen v tichosti přinášel tuto oběť. Nyní nadešel vytoužený a vymodlený okamžik. Po krátké, ale velmi intenzivní přípravě byla Mutsuko 27. února 1989 v Římě pokřtěna, přijala svaté přijímání a svátost biřmování. Giulio během celého obřadu plakal radostí. „V tento den se pro nás začalo nebe na zemi.“ Mutsuko si při křtu zvolila křesťanské jméno Chiara, protože chtěla následovat Giulia tak, jako svatá Klára následovala svatého Františka. Dne 22. října téhož roku se tento šťastný manželský pár sezdal potřetí, tentokrát svátostně v katolickém kostele v Okajamě.

Dobry příklad a Giuliova zdvořilá, klidná povaha a celé jeho chování přivedly otce Mutsuky k myšlenkám o křesťanství. Ve věku 92 let konvertoval na katolickou víru. A matka Mutsuky si vzpomněla, že byla vlastně ještě ve škole pokřtěna misionáři, ale víru nikdy nepropraktikovala. Starší rodiče Mutsuko až do své smrti pravidelně přijímali svátosti a žili zcela novou,

hlubokou jednotu s dcerou Mutsuko Chiariou a jejím manželem.

V Římě Mutsuko poznala Ježíše ještě hlouběji, a to díky jistému jezuitovi. Tento jezuita, José Ignacia Tajona ze Španělska, působil čtyři roky na misiích v Japonsku. „Když jsem při mši svaté zpívala anebo se modlila růženec, vstoupila do mého srdce předtím nepoznaná radost. Velmi ráda jsem se modlivala na různých poutních místech a Giulio mě často provázal. Dělal to jednoduše z lásky.“ Tak se v roce 1995 dostali do San Giovanni Rotondo, aby navštívili P. Pia. Když Giulio klečel u hrobu P. Pia, zasáhla ho milost obrácení. Dlouho plakal a v generální svaté zpovědi zanechal u nohou Ukřižovaného břemeno svého dlouhého života. Tentokrát to byla Chiara, které svému muži připravila cestu, aby se mohl ještě intenzivněji setkat s Ježíšem a Marií. Růženec se stal nedomyslitelnou součástí denního programu tohoto páru. Bez něj si svůj den nedokázali představit. Giulio často četl Písmo svaté a spolu s Chiariou pravidelně přistupoval ke svátostem. Během jedné koncertní cesty do Japonska v roce 1999 si ho Pán povolal k sobě.

*Z Vítězství Srdce 116/2017
přeložil -dd-*

Rozechvěle očekáváme konečné setkání s Bohem

- dokončení homilie Svatého otce ze str. 2

mu Otec dal a kteří zemřeli v otroctví hříchu. Ježíš se stal naším bratrem a sdílel náš stav až do smrti – svou láskou zlomil jeho smrti a otevřel nám bránu života. Když se sytíme jeho Tělem a Krví, sjednocujeme se s jeho věrnou láskou, která v sobě nese naději na konečné vítězství dobra nad zlem, utrpením a smrtí. Z moci tohoto božského pouta Kristovy milosrdné lásky víme, že společenství se zemřelými není pouhým přáním či představou, nýbrž skutečností.

Víra ve vzkříšení, kterou vyznáváme, nás vede k tomu, abychom byli lidmi naděje, a nikoli zoufalství, lidmi života, a nikoli smrti, protože nás utěšuje příslib věčného života, ukotvený ve společenství se vzkříšeným Kristem.

Tato naděje, kterou v nás opětovně roznítilo Boží slovo, nám pomáhá, aby-

chom tváří v tvář smrti zaujali postoj důvěry. Ježíš nám totiž ukázal, že poslední slovo nemá smrt, nýbrž Otcova milosrdná láska, která nás proměňuje a umožňuje prožívat věčné společenství s Bohem. Základním rysem křesťana je smysl pro rozechvělé očekávání konečného setkání s Bohem. Před chvílí jsme to znovu potvrdili pronášením žalmu: „Má duše žízni po Bohu, po živém Bohu. Kdy už smím přijít a spatřit Boží tvář?“ (Ž 42,3) Jsou to poetická slova, která pohnutě vykládají naše bdělé očekávání, žíznicí po Boží lásce, kráse, štěstí a moudrosti.

Věty tohoto žalmu se vtiskly také do duší našich bratrů kardinálů a biskupů,

kteří si dnes připomínáme – opustili nás poté, co sloužili církvi a svěřenému lidu, a to v perspektivě věčnosti. Když tedy

vzdáváme díky za službu, kterou velkoryse prokázali evangelium a církvi, jako bychom je slyšeli, jak spolu s apoštolem opakují: „Naděje však neklame.“ (Řím 5,5) Ano, neklame! Bůh je věrný a naděje, kterou v Něho vkládáme, neklame. Vzávejme pro ně tedy mateřskou přimluvu Nejsvětější Panny Marie, aby se mohli účastnit věčné hostiny, kterou ve víře a lásce okusili během pozemské pouti.

*Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Rádia Vatikan*

Hinduista líbá kříž

Ind Gaurav Shroff, dnes už katolický kněz žijící v USA, se stal zajímavým příkladem člověka, který prostřednictvím nádherné křesťanské chrámové hudby vstoupil do krásy křesťanského učení, ačkoliv tehdy o pravém Bohu ještě nic netušil.

Dnes 44letý kaplan farního společenství nedaleko Atlanty se narodil v nemocnici Svaté rodiny v Novém Dillí. Když svým rodičům žijícím v Indii připomíná tuto událost, rád žertuje: „Měl to být asi odkaz na moji budoucnost.“ V majetném rodičovském domě, kde Guarav spolu se svými bratry vyrůstal, měli ve velké úctě indické tradice. Kněz si však na to vzpomíná takto: „Byla to pouze moje babička, která mi vyprávěla prastaré příběhy z hinduistického náboženství.“ Rodiče upřednostňovali spíše humanistické než náboženské hodnoty. Po svém otci zdědilo dítě lásku ke všemu, co bylo krásné a dobré, zvláště k hudbě.

První měsíce svého života prožil Guarav na luxusním předměstí Washingtonu, hlavního města USA, kde jeho otec pracoval pro světovou banku, ale rodina se brzy přestěhovala zpět do Indie. V severoindickém milionovém městě Ahmadábád navštěvoval chlapec renomovanou soukromou školu, kterou vedli jezuité. Byl to zajímavý fakt, protože křesťané tvořili ani jedno procento z celkového obyvatelstva. O křesťanství jako takovém nevěděl Guarav, samozřejmě, téměř nic; možná jen tolik, že křesťané, které znal ze školy, měli zvyk pochovávat své mrtvé do země, namísto toho, aby je spálili, jak je to v hinduismu běžné. Na mladého Guarava to udělalo velký dojem. Hudebně založený hinduista, který v domácím prostředí chodil na hodiny klasické severoindické hudby, se přidal ke školnímu sboru. Takto přišel poprvé do styku s křesťanskou chrámovou hudbou. Zcela ho okouzli její krása v době, kdy začal studovat v Bombaji geologii na St. Xavier's College, kterou vedli rovněž jezuité. Hned v prvním roce studia zažil Guarav něco důležitého a rozhodujícího: Dne 15. srpna 1990, na slavnost Nanebevzetí Panny Marie a v den indické nezávislosti, se jako 17letý poprvé v životě zúčastnil mše svaté: „Vznešená hudba při mši mě naplnila nepochybnou jistotou Boží přítomnosti. Gregoriánské zpěvy pozvedly mého

ducha a vyvolaly ve mně údiv z posvátna. Instinktivně mě přitahovala estetická hloubka slavené Eucharistie a tento zážitek ponořil moje srdce do nesmírné radosti.“

Pod vlivem této zkušenosti se Guarav doslova pohroužil do chrámové hudby. Chtěl se dozvědět pravdu o tom, „co tak mohlo inspirovat tvořivého ducha významných hudebníků, aby zkomponovali řadu velkolepých klasických děl k Boží slávě a nabídli své umění do služeb liturgie“. Mnoho hodin svého volného času trávil tento student, fascinovaný chrámovou hudbou, v knihovně, kde se jako hinduista učil latině výhradně z mešních knih, aby porozuměl gregoriánským textům a různým částem mše svaté. „Úplně první modlitbou, kterou jsem se latinsky naučil z paměti, byla modlitba Gloria. Nakonec jsem chodil aspoň jednou za den, nejčastěji večer, do krásné vysokoškolské kaple, kde jsem se modlil Sláva na vý-

Novokněz otec Shroff se svojí matkou Rashmi

sostech Bohu. Jiné modlitby jsem přece neznal!“ Unesený chorálními mšemi, se Guarav zúčastnil ještě v téže roce půlnoční mše svaté v katedrále v Bombaji. Dokonce ho tam provázel jeho vlastní otec. A jelikož ho stále více fascinovaly slavnostní liturgie, pozvali ho jeho křesťanští přátelé následujícího roku ke slavení velikonočního třidení. Upozornili ho však, že ke svatému přijímání nemůže přistoupit.

A tak se mladý hinduista vydal do katedrály Nejsvětějšího Jména Ježíš, aby se zúčastnil liturgie Zeleného čtvrtku: „Nikdo mě nepřipravil na »umývání nohou«. Udiveně jsem pozoroval, jak si arcibiskup odložil ornát, klekl si a umýval dvanácti mužům nohy. Nikdy jsem nevnímal podobnou pokoru u duchovního vůdce.“ Guarav začal uvažovat o podstatě kněžství, protože představa sloužícího představeného, jakým byl tento katolický biskup, mu byla cizí a úplně nová. Den nato, při liturgii Velkého pátku, se postavil tento 18letý mladý muž do řady, aby se poklonil kříži. Jeho přátelé ho upozornili pouze na to, aby nepřistoupil ke svatému přijímání. „Když jsem se poklonil a políbil kříž,“ vzpomíná živě otec Shroff, „zaslechl jsem v srdci jasný hlas, který mi říkal: »Zemřel jsem za tebe.« Rozplakal jsem se a vůbec jsem se nestyděl za slzy. A bez toho, abych porozuměl, co ve skutečnosti tato slova znamenala, byl jsem si jistý, že mě ukřižovaný Kristus miluje. Už víc nešlo o hudbu. Od té chvíle jsem chtěl více vědět o tomto Ježíšovi.“

Guarav začal usilovně studovat katechismus, četl Písmo svaté a pravidelně chodil na nedělní mše svaté. V roce 1993, ještě jako hinduista, se zúčastnil duchovních cvičení. Noční adorace, když se sám modlil před eucharistickým Pánem, se znovu hluboce dotkla jeho duše. „Velmi silně jsem cítil Boží přítomnost, jeho hlubokou lásku ke mně. Tam, v temnotě kaple, mi daroval světlo a pochopení, že můj život patří Ježíši, abych ho poznal, miloval a sloužil mu. To bylo moje poslání a povolání. Cítil jsem volání ke kněžství.“

Následoval velmi vážný rozhovor s rodinou o jeho rozhodnutí dát se pokřtít a stát se katolíkem. Nakonec Guaravův otec souhlasil: „Pokud nepřerušíš vztahy se svojí rodinou a nebudeš se mermocí snažit obrátit nás, máš naše pozh-

nání. " A tak 22letý Guarav přijal svátost křtu. Bylo to 15. srpna 1994, přesně čtyři roky po jeho prvním mimořádném setkání s Bohem skrze chránovou hudbu.

O dva týdny později letěl pokřtěný Guarav do Ameriky, aby pokračoval ve svém studiu geologie na univerzitě v Jižní Karolině. Následující čtyři roky až po magisterské ukončení studia se však staly – i kvůli tamějšímu intelektuálnímu klimatu a kritickému naladění vůči církvi – časem velkých vnitřních bojů. Aby se mu věci ujasnily, začal Guarav další magisterské studium v oboru náboženství. „Byl to však spíše způsob, jak říci »ne« Božím volání, ačkoliv se ve mně nadále ozývalo i během této krize. Toto »ne« se postupně proměnilo na: Nyní ještě ne, Pane!“ s humorem dnes přiznává otec Shroff. „Pán byl však vždy věrný a pod ochranou jeho nejsvětější Matky jsem se nepřestal držet víry.“

Ano, Panna Maria držela nad jeho kněžským povoláním ochrannou ruku, a to prostřednictvím kněžské matky Alžběty, matky jeho místního faráře, který ho rovněž duchovně podporoval: „Vždy, když jsem tuto ženu potkal, řekla mi: »Modlím se za tebe.« A já jsem věděl, že to myslí vážně, protože se denně modlila růženec.“

Když potom konečně Guarav Shroff našel sílu přijmout kněžské povolání a poznal, že ho Bůh volá stát se diecézním knězem, vedla jeho cesta do atlantské arcidiecéze. V červnu 2013 byl konečně pro tuto diecézi vysvěcen na kněze. „Moje cesta ke kněžství byla dlouhá a klikatá. Pánovo volání jsem uslyšel, když mi bylo

Zjevení Královny míru pro Mirjanu Soldo

„Drahé děti, když vás vidím shromážděné kolem sebe, vaší Matky, vidím mnoho čistých duší, mnoho mých dětí, které hledají lásku a útěchu, ale nikdo jim je neposkytuje. Vidím i ty, kteří dělají zlo, protože nemají dobré příklady, kteří nepoznali mého Syna. To dobro, které je mlčenlivé a šíří se přes čisté duše, je síla, která udržuje tento svět. Je mnoho hříchů, ale je i láska.

Můj Syn vám posílá mne, Matku, stejnou pro všechny, abych vás naučila milovat, abyste pochopili, že jste bratři. Přeje si vám pomoci.

Apoštolové mojí lásky, dostatečná je živá touha víry a lásky, a můj Syn ji přijme. Ale musíte toho být hodni, mít dobrou vůli a otevřená srdce. Můj Syn vstupuje do otevřeného srdce. Já si jako Matka přeji, abyste co nejlépe poznali mého Syna, Boha zrozeného z Boha, abyste poznali velikost jeho lásky, která vám je tolik potřebná. On přijal na sebe vaše hříchy, dosáhl pro vás vykoupění a na oplátku žádal, abyste milovali jedni druhé. Můj Syn je láska.

On má rád všechny lidi bez rozdílu, všechny lidi všech zemí a všech národů. Kdybyste, děti moje, žily lásku mého Syna, jeho království by už bylo na zemi. Proto, apoštolové mojí lásky, modlete se, aby vám můj Syn a jeho láska byli co nejbližší, abyste tak byli příkladem lásky a pomohli všem těm, kteří nepoznali mého Syna. Nikdy nezapomínejte, že vás můj Syn, jeden a Trojjediný, miluje. Milujte a modlete se za svoje pastýře. Děkuji vám.“

2. listopadu 2017

20 let, tedy dříve, než jsem byl pokřtěn. Avšak dlouhá léta jsem před Božím hlasem utíkal. Když jsem mu začal naslouchat, byla to pomalá cesta, než jsem přišel přesně tam, kde mě chtěl mít Pán... Jsem si jistý, že Alžbětina každodenní modlitba svatého růžence mi vyprosila milost kněžského svěcení. »Modlím se každý den za tvoje povolání,« těmito slovy mě často ubezpečovala a také to tak skutečně dělala.“

Z Vítazstvo Srdca 116/2017 přeložil -dd-

MATICE SVATOKOPECKÁ, SPOLEK – AKCE NA SVATÉM KOPEČKU U OLMOUCI V PROSINCI 2017

V neděli 3. prosince od 16.15 hodin proběhne ve Francouzském sále svatokopecké fary **adventní setkání s protektorem spolku a olomouckým biskupem Mons. Antonínem Baslerem.**

Zveme také zájemce na **adventní duchovní obnovu**, která se uskuteční pod vedením P. Gorazda Krušiny OPraem. **v sobotu 9. prosince.** Začíná v 9 hodin společnou účastí na mši svaté ve svatokopecké bazilice a po jejím skončení pokračuje do 12 hodin ve Francouzském sále svatokopecké fary.

Matice svatokopecká pořádá **v bazilice Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce v neděli 26. listopadu 2017 v 17 hodin** na závěr církevního roku

SLAVNOSTNÍ KONCERT DUCHOVNÍ HUDBY.

Účinkují: Kristýna Vylčilílová – soprán, Jaroslav Kocůrek – trubka a Jan Gottwald – varhany.

Vstupné: dospělí 80 Kč • děti od 12 let + seniori 40 Kč • děti do 12 let + ZTP zdarma.

Předprodej vstupenek: prodejna knih Matice cyrilometodějské, Olomouc, Dolní náměstí 24, dále přímo na místě před koncertem.

P. Guarav Shroff ve společnosti sester misionářek lásky

Kardinál Müller: Luther provedl spíše revoluci než reformu

Spíše než reformu provedl Martin Luther revoluci – soudí kardinál Ludwig Müller. Z hlediska učení církve šlo o naprostou změnu základů víry, píše emeritní prefekt Kongregace pro nauku víry v článku publikovaném v internetovém portálu *La Nuova Bussola Quotidiana*, kde chce vysvětlit některé dnes často zaměňované koncepty a perspektivy.

Názory, že Lutherovým úmyslem bylo pouze bojovat proti některým zlořádům v otázce odpustků nebo proti hříchům renesanční církve, neodpovídají skutečnosti. Zlořády a špatné činy v církvi existovaly vždycky, nejen v renesanci, a najdeme je také dnes. Jsme církvi svatou skrze Boží milost a svátosti, avšak všichni lidé církve jsou hříšníci, všichni potřebují odpuštění, lítost a pokání. Toto rozlišování je velmi důležité.

V knize *De captivitate Babylonica ecclesiae* (Zvěst o babylonském zajetí církve), kterou Luther napsal v roce 1520, se naprosto zřetelně ukazuje, že opouští všechny principy katolické víry, Písma svatého, apoštolské tradice a učení papeže, koncílů i biskupů. V tomto smyslu převrátil koncept homogenního rozvoje křesťanského učení, jak byl chápán ve středověku, a dospěl k popření svátosti jako účinného znamení milosti, jež je v ní obsažena. Tuto objektivní účinnost svátostí nahradil subjektivní vírou. Takto Luther zrušil pět svátostí a popřel rovněž Eucharistii, obětní charakter svátostí Eucharistie a reálnou proměnu podstaty chleba a vína v Tělo a Krev Ježíše Krista. A nejen to, svátost biskupského a kněžského svěcení definoval jako výmysl papeže – o němž mluví jako o Antikristu – a nikoli jako součást církve Ježíše Krista. My naopak říkáme, že svátostná hierarchie, ve společenství s Petrovým nástupcem, je základním prvkem katolické církve a nikoli pouze principem lidské organizace.

Není proto přijatelné považovat Lutherovu reformu za reformu církve v katolickém smyslu. Katolickou reformou rozumíme takovou reformu, která je obnovou víry žité v milosti, obnovou mravů, etiky,

tedy duchovní a morální obnovou křesťanů – a nikoliv založením nové církve.

Je tedy nepřijatelné tvrdit, že Lutherova reforma „byla působena Duchem Svatým“. Opak je pravdou, byla proti Duchu Svatému. Protože Duch Svatý pomáhá církvi uchovávat její kontinuitu skrze učení církve, především ve výkonu petrovské služby. Jedině Ježíš založil na Petrovi svou církev (Mt 16,18), která je „sloupem a pevnou oporou pravdy“ (1 Tim 3,15). Duch Svatý není v rozporu se sebou samým.

Často slyšíme hlasy mluvící o Lutherovi s velkým entuziasmem, avšak bez přesné znalosti jeho teologie, jeho polemiky a katastrofálních následků, které toto hnutí představovalo pro zničení jednoty milionů křesťanů s katolickou církvi. Můžeme jistě pozitivně hodnotit jeho dobrou vůli, bystré vysvětlení některých tajemství víry, nikoliv však jeho výroky proti katolické církvi, zejména pokud jde o svátosti a hierarchicko-apoštolskou strukturu církve. Stejně tak není správné tvrdit, že Luther měl zpočátku dobré úmysly, v tom smyslu, že teprve rigidní postoj církve ho donutil vydat se špatnou cestou. Není tomu tak: Luther sice skutečně chtěl bojovat proti obchodování s odpustky, ovšem mířil nikoliv na odpustky jako takové, nýbrž na ně jakožto součást svátosti pokání.

Podobně není pravdou ani to, že by církev odmítala dialog. Luther vedl první disputaci s Johannesem Eckem, poté vyslal papež jako svého legáta kardinála Gaetana, aby s ním vedl rozhovory. Lze diskutovat o způsobech, nicméně co do

podstaty učení je třeba potvrdit, že církevní autorita se chyb nedopustila. Jinak bychom totiž museli připustit, že církev po tisíc let vyučovala víře chybně, ačkoliv víme – a to je zásadní prvek věrouky – že církev se nemůže mýlit v předávání spásy ve svátostech.

Osobní chyby a hříchy lidí církve nelze zaměňovat s chybami ve věrouce nebo ve svátostech. Ten, kdo tak činí, věří, že církev je pouhou organizací tvořenou lidmi, a popírá princip, že Ježíš sám založil svou církev a chrání ji při předávání víry a milosti ve svátostech prostřednictvím Ducha Svatého. Jeho církev není pouze lidskou organizací: je Kristovým tělem, v němž se projevuje neomylnost koncilu a papeže přesně definovaným způsobem. Všechny koncily mluví o neomylnosti magisteria v definování katolické víry. V dnešním zmatku však mnozí převracejí tuto skutečnost: považují papeže za neomylného, když mluví v soukromí, avšak považují za omylné to, co papežové v celých dějinách předkládali jako katolickou víru.

Zajisté, uplynulo 500 let a není už čas na polemiku, nýbrž na hledání smíření. Nikoliv však za cenu pravdy. Netřeba působit zmatek. Pokud je třeba umět na jedné straně postihnout působení Ducha Svatého v nekatolických křesťanech, kteří mají dobrou vůli a osobně nezpůsobili hřích rozdělení církve, nemůžeme na druhé straně přepisovat historii, to, co se událo před pěti sty lety. Jedna věc jsou dobré vztahy s nekatolickými křesťany dnes, s cílem přiblížit se plnému společenství včetně přijetí katolické hierarchie a apoštolské tradice podle katolického učení, jinou věcí je nepochopení nebo falzifikace toho, co se stalo před 500 lety, a katastrofálních následků, které poté nastoupily. Tyto následky jsou v rozporu s Boží vůlí: „Ať jsou všichni jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.“ (Jan 17,21)

*Johana Bronková,
Česká sekce Rádia Vatikán, 30. 10. 2017*

Suma o darech svatého Josefa (89)

ČTVRTÁ ČÁST

Kapitola III: Dar oslavení svatého Josefa s duší i tělem⁽¹⁾

Podle učení svatého evangelia – mluví se o tom v 27. kapitole Matoušova evangelia (v. 52) – věříme, že po Spasitelově umučení těla mnoha svatých vstala z mrtvých: o tom, že mezi nimi bylo i Josefovo tělo, nás přesvědčují následující důvody.

Protože toto privilegium bylo dáno oněm svatým kvůli vynikající svatosti. Věříme však, že Josef nebyl v žádném případě ve své svatosti nižší. Bylo mu tudíž toto privilegium dáno.

Dále náleží synovi, aby ctil svého otce a staral se o jeho tělo, když začne uvadat. Proto Kristus, který byl považován za Josefova syna a miloval ho více, než kdyby byl jeho přirozeným synem, při vzkříšení těl mnoha svatých z prachu země jistě nestrpěl, aby tělíčko jeho domnělého otce zůstalo v tomto prachu země. Tento důvod podporuje důkaz svatého Bernarda, který argumentuje slovy: „Nesluší se, aby bez náležitě úcty ponechal v zemi tělo své matky ten, který uložil jako příkazání úcty k rodičům.“

Taktéž je zbožně věřit, že ten, který ve smrtelném životě uctíval Josefa více než

jiné a nazýval ho otcem, ho také více než jiné uctil po smrti.

Dále vzkříšený Syn naplnil veškerou útěchou svou Matku,⁽²⁾ která s ním tolik spolutrpěla: tudíž také otce, který ho vychovával. A snad byl Josef jedním z těch, kteří se zjevili mnohým a zvláště nejsvětější Panně.⁽³⁾ Avšak Duch Svatý nechtěl, aby o tom evangelisté psali, a to z téhož důvodu, proč nechtěl, aby psali, že Matka byla svědkem Pánova zmrtychvstání. Je tudíž třeba se držet toho, co odpovídá pravdě, neboť, jak praví svatý Augustin,⁽⁴⁾ samotná pravda je autoritou, bez níž ani není, ani neplatí samotná autorita. Toto naše učení není nové, protože před námi o tom psal a to kázal svatý Bernardin z františkánského řádu.⁽⁵⁾

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Učení o tělesném nanebevzetí sv. Josefa vychází z Mt 27,52-53: „Hroby se otevřely a mnoho těl zesnulých svatých bylo vzkříšeno. Po jeho vzkříšení vyšli z hrobů, vešli do Svatého města a ukázali se mnoha lidem.“ Pokud se

přikloníme k výkladu značné části církevních Otců a dalších učitelů, že se zde píše o definitivním tělesném zmrtychvstání některých svatých po Kristově vzkříšení, nemohl mezi nimi jistě chybět sv. Josef. Toto tvrzení podporuje I. Isolani čtyřmi důvody, které uvádí v této kapitole své Sumy. Vedle I. Isolaniho je nauka o Josefově tělesném nanebevstoupení zastávána mnoha jinými velkými a svatými učiteli: sv. Petrem Damianem, Jeanem Gersonem, sv. Bernardinem Sienským, sv. Leonardem z Porto Maurizio, velkým jezuitským teologem Franciskem Suárezem, ctih. Marií od Ježíše z Agredy, sv. Františkem Saleským, sv. Alfonsem Maria z Liguori, sv. Josemaría Escrivá de Balaguer a dalšími. Především však papež sv. Jan XXIII. ve své homilii, kterou pronesl v Lateránské bazilice v Římě při příležitosti svatořečení bl. Řehoře Barbariga o slavnosti Nanebevzetí Páně dne 26. května 1960, se vyjádřil, že v toto Josefovo nanebevzetí „můžeme zbožně věřit“ (srov. AAS, 52 [1960], s. 453-462 [zvl. s. 456]). Podle těchto papežových slov můžeme tedy v Josefovo tělesné nanebevzetí skutečně zbožně věřit, zatímco v tělesné nanebevzetí Panny Marie, definované jako dogma víry ctih. Piem XII. dne 1. listopadu 1950, musíme věřit božskou vírou. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Tím, že se jí zjevil jako první po svém zmrtychvstání. Jak bude níže uvedeno, Písmo svaté sice o tomto zjevení Vzkříšeného nepíše, ale je vyučováno posvátnou Tradicí. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Podle citovaného verše Mt 27,53: „Po jeho vzkříšení vyšli z hrobů, vešli do Svatého města a ukázali se mnoha lidem.“ [pozn. překl.]

⁽⁴⁾ Srov. *De moribus Ecclesiae*, lib. I, cap. 3, n. 3. In: PL 32, sl. 1311-1312.

⁽⁵⁾ Tedy výše jmenovaný sv. Bernardin Sienský (1380-1444), velký františkánský světec, kazatel a ctitel sv. Josefa.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Stejně i ten, který dostal dvě, vyzískal dvě další. Ale ten, který dostal jednu, šel, vykopal v zemi jámu a peníze svého pána ukryl. Po delší době se pán těch služebníků vrátil a dal se s nimi do účtování.

Přistoupil ten, který dostal pět hřiven, přinesl s sebou pět dalších a řekl: »Pane, pět hřiven jsi mi svěřil, hle – dalších pět jsem vydělal.« Pán mu řekl: »Správně, služebníku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojď se radovat se svým pánem.«

Přistoupil i ten, který dostal dvě hřivny, a řekl: »Pane, dvě hřivny jsi mi svěřil, hle – další dvě jsem vydělal.«

Pán mu řekl: »Správně, služebníku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojď se radovat se svým pánem.«

Přistoupil pak i ten, který dostal jednu hřivnu, a řekl: »Pane, vím, že jsi tvrdý člověk; sklízíš, kde jsi nesel, a sbíráš, kde jsi nerozsypal. Měl jsem strach, a proto jsem tvou hřivnu ukryl v zemi. Tady máš, co ti patří.«

Pán mu odpověděl: »Služebníku špatný a líný! Věděl jsi, že sklízím, kde jsem nesel, a sbírám, kde jsem nerozsypal? Měl jsi tedy moje peníze uložit u směnárníků, a já bych si při návratu vyzvedl i s úrokem, co je moje. Vezměte mu tu hřivnu a dejte tomu, který má deset hřiven. Neboť každému, kdo má, bude dáno, a bude mít nadbytek. Kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. A tohoto služebníka, který není k ničemu, hodte ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů.«

Pondělí 20. 11. 2017

6:05 Klapka s ... (59. díl): Adolfem Mackem **7:05** Skryté poklady: Christian **7:40** Buon giorno s Františkem **8:45** V pohorách po horách (6. díl): Radhošť **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Exit 316 (21. díl): Odsuzování **9:40** Outdoor Films s P. Dariuszem Sputem a Martinem Kráčalíkem (64. díl): Pod nejvyšší horu světa **11:15** Maminčiny pohádky (18. díl): Skřítek Domácníček **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Uganda, trpící perla Afriky **13:25** Vychutnej si víru: Všechny cesty vedou do Říma **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Noční univerzita: Prof. Martin Weis, Th.D. - Dvojitý život Mistra Jana Husa (2. část) **16:05** V souvislostech (204. díl) **16:25** Quanti Minoris na Mohelnickém dostavníku 2012 **16:50** Slovanský Velehrad **17:10** Historie sklářství v Karlovině **17:30** Duchovní malby (1. díl): Andělé **18:00** Víra do kapsy [P] **18:15** ARTBITR - Kulturní magazín (46. díl): S Kena Loachem **18:25** Sedmihlásky (129. díl) **18:30** Maminčiny pohádky (19. díl): Tři čaromocné svíce I. **18:40** Magazín festivalu outdoorových filmů 2017 (4. díl): Kategorie Vodní sportovní film **19:00** Vatican magazine (933. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:35** Vezmi a čti: Listopad 2017 [P] **20:00** Dům nejen ze skla (24. díl) [L] **21:05** Music4mation [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Terra Santa news: 15. 11. 2017 **22:25** Noční univerzita: Prof. PhDr. Vladimír Just, CSc. - Konformisté, kolaboranti, nebo hráči s ohněm? **23:45** Vatican magazine (933. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:20** Pro vita mundi (136. díl): Eva Hudečková **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 21. 11. 2017

6:05 Cesta k andělům (48. díl): Boris Jirků - malíř **6:55** Pod lampou **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Muzikanti, hrajte **9:45** Noční univerzita: Prof. PhDr. Vladimír Just, CSc. - Konformisté, kolaboranti, nebo hráči s ohněm? **11:00** Vatican magazine (933. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** V souvislostech (204. díl) **12:40** Pro vita mundi (140. díl): Kostelník František Polster ze Strážnice (1928-2010) **13:20** Duchovní malby (1. díl): Andělé **13:45** V pohorách po horách (6. díl): Radhošť **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Kulatý stůl: Křesťanství v 90 minutách **15:10** Sedmihlásky (129. díl) **11:25** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Dobrodružství začíná! **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** Má vlast: Náměšť na Hané **13:35** Zpravodajské Noeviny (909. díl): 21. 11. 2017 **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Generální audience Svatého otce **15:15** V pohorách po horách (6. díl): Radhošť **15:25** Muzikanti, hrajte **16:00** Řeckokatolický magazín (131. díl) **16:15** Cesta k andělům (48. díl): Boris Jirků - malíř **17:05** Svoboda, kterou nám Bůh dal: Salesiáni v Žepči **17:30** Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple **18:00** Hermie a Stanley na táboře **18:35** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Po stopách Bernardy **18:40** Sedmihlásky (129. díl) **18:45** Česká věda **19:00** Večeře u Slováka: Slavnost Ježíše Krista Krále [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (910. díl): 23. 11. 2017 [P] **20:00** U VÁS aneb Festivalové kukátko (20. díl) [P] **21:05** Velehradská zastavení: Díl 2. - Cyrilometodějská tradice v Olomouci **21:15** Hovory z Rekovic: Miroslav Vavulík [P] **21:30** Živě s Noe **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny (910. díl): 23. 11. 2017 **0:30** Vezmi a čti: Listopad 2017 **0:45** Vatican magazine (933. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 22. 11. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (909. díl): 21. 11. 2017 **6:25** Jedenkrát smrt, prosím **6:55** Noční univerzita: Prof. Martin Weis, Th.D. - Dvojitý život Mistra Jana Husa (2. část) **8:25** Vatican magazine (933. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **9:00** Živě s Noe [P] **9:15** Vezmi a čti: Listopad 2017 **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Kurzy Alfa **11:00** Duchovní malby (1. díl): Andělé **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Gojdič - láska nade všechno **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Exit 316 (21. díl):

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRAV

- Vysílání denně 6.00 - 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. - programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Odsuzování **15:00** ARTBITR - Kulturní magazín (46. díl): S Kena Loachem **15:10** Předání proutěného řemesla **15:35** Zpravodajské Noeviny (909. díl): 21. 11. 2017 **16:00** Vezmi a čti: Listopad 2017 **16:15** Lidé, kteří milují život - Peru **16:50** Cvrlikání (18. díl): Pavlína Jiřová **18:00** Vodopády milosrdenství **18:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Dobrodružství začíná! **18:35** Sedmihlásky (129. díl) **18:40** Pěšák Boží **19:30** Terra Santa news: 22. 11. 2017 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Léta letí k andělům (51. díl): Jan Vodňanský - básník a filosof **21:30** Živě s Noe **22:05** Noční univerzita: MUDr. Roman Joch - Co je a co není totalitarismus [P] **23:00** Generální audience Svatého otce **23:35** Vychutnej si víru: Všechny cesty vedou do Říma **0:10** Music4mation **0:30** Víra do kapsy **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 23. 11. 2017

6:05 Klapka s ... (82. díl): MUDr. Bohumírem Novákem **7:10** Terra Santa news: 22. 11. 2017 **7:30** Hrdinové víry (5. díl): Matka Vojtěcha **8:35** Blanchet **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Magazín festivalu outdoorových filmů 2017 (4. díl): Kategorie Vodní sportovní film **9:45** Kulatý stůl: Křesťanství v 90 minutách **11:20** Sedmihlásky (129. díl) **11:25** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Dobrodružství začíná! **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** Má vlast: Náměšť na Hané **13:35** Zpravodajské Noeviny (909. díl): 21. 11. 2017 **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Generální audience Svatého otce **15:15** V pohorách po horách (6. díl): Radhošť **15:25** Muzikanti, hrajte **16:00** Řeckokatolický magazín (131. díl) **16:15** Cesta k andělům (48. díl): Boris Jirků - malíř **17:05** Svoboda, kterou nám Bůh dal: Salesiáni v Žepči **17:30** Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple **18:00** Hermie a Stanley na táboře **18:35** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Po stopách Bernardy **18:40** Sedmihlásky (129. díl) **18:45** Česká věda **19:00** Večeře u Slováka: Slavnost Ježíše Krista Krále [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (910. díl): 23. 11. 2017 [P] **20:00** U VÁS aneb Festivalové kukátko (20. díl) [P] **21:05** Velehradská zastavení: Díl 2. - Cyrilometodějská tradice v Olomouci **21:15** Hovory z Rekovic: Miroslav Vavulík [P] **21:30** Živě s Noe **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny (910. díl): 23. 11. 2017 **0:30** Vezmi a čti: Listopad 2017 **0:45** Vatican magazine (933. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 24. 11. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (910. díl): 23. 11. 2017 **6:25** Vezmi a čti: Listopad 2017 **6:40** Vychutnej si víru: Všechny cesty vedou do Říma **7:15** Noční univerzita: MUDr. Roman Joch - Co je a co není totalitarismus **8:10** Nevybroušené diamanty **8:45** Víra do kapsy **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Pro vita mundi (80. díl): Jan Špilár **10:00** ARTBITR - Kulturní magazín (46. díl): S Kena Loachem **10:15** Dům nejen ze skla (24. díl) **11:20** Stavitelé měsí **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple **13:15** Léta letí k andělům (51. díl): Jan Vodňanský -

básník a filosof **13:40** Quanti Minoris na Mohelnickém dostavníku 2012 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Magazín festivalu outdoorových filmů 2017 (4. díl): Kategorie Vodní sportovní film **14:55** Klapka s ... (81. díl): Janem Křivým **16:00** Zpravodajské Noeviny (910. díl): 23. 11. 2017 **16:20** Společně pro lepší společnost **16:55** Missio magazín: Listopad 2017 **18:00** Bosna - Srdce pro bezmocné **18:25** Sedmihlásky (129. díl) **18:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tajuplná jeskyně **18:40** Cvrlikání (55. díl): Plyš **20:00** Noemova pošta: Listopad 2017 [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováka: Slavnost Ježíše Krista Krále **22:30** V pohorách po horách (6. díl): Radhošť **22:45** Jak potkávat svět (54. díl): S Ivo Viktorinem **0:10** Cesta k andělům (48. díl): Boris Jirků - malíř **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 25. 11. 2017

6:05 Bol som mimo: Mikuláš Lipták **7:10** Blanchet **7:30** Buon giorno s Františkem **8:35** Noeland (11. díl) **9:00** Hermie a Stanley na táboře **9:35** Sedmihlásky (129. díl) **9:45** Vezmi a čti: Listopad 2017 **10:00** Adopce srdce **10:40** Zpravodajské Noeviny (910. díl): 23. 11. 2017 **11:00** Music4mation **11:20** Exit 316 (21. díl): Odsuzování **11:40** Víra do kapsy **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **12:15** Post Scriptum [P] **12:25** Pod lampou **14:30** Večeře u Slováka: Slavnost Ježíše Krista Krále **14:55** Přešel jsem hranici **16:00** Šarády: MFF Myjava 2017 [P] **17:25** Vatican magazine (933. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:00** Vychutnej si víru: Jídlo sblíží [P] **18:30** Putování do Lurd s Luckou a Bárou: Tajuplná jeskyně **18:35** Sedmihlásky (129. díl) **18:40** Muzikanti, hrajte **19:10** Terra Santa news: 22. 11. 2017 **19:30** V souvislostech (205. díl) [P] **20:00** Outdoor Films s Jackem Brightem a Zdeňkem Tlamichou (65. díl): Zimní plavci přes Beringův průliv [P] **21:35** Opiš se o florbalovou hůl **22:00** Dům nejen ze skla (24. díl) **23:05** V pohorách po horách (11. díl): Baníkov - Roháče **23:15** Mezi pražci (62. díl): Listopad 2017 **0:05** Noční univerzita: Prof. Martin Weis, Th.D. - Dvojitý život Mistra Jana Husa (2. část) **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 26. 11. 2017

6:15 Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple **6:40** Skryté poklady: Vladimír **7:05** Výpravy do divočiny: Želvy v ohrožení **8:10** Řeckokatolický magazín (131. díl) **8:25** U VÁS aneb Festivalové kukátko (20. díl) **9:30** Večeře u Slováka: Slavnost Ježíše Krista Krále **10:00** Blanchet **10:30** Mše svatá z kostela svaté Kateřiny v Kašavě [L] **11:45** ARTBITR - Kulturní magazín (46. díl): S Kena Loachem **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (205. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news [P] **13:25** Outdoor Films s Jackem Brightem a Zdeňkem Tlamichou (65. díl): Zimní plavci přes Beringův průliv **14:55** Duchovní malby (2. díl): Sixtinská kaple **15:20** Muzikanti, hrajte [P] **16:00** Noční univerzita: MUDr. Roman Joch - Co je a co není totalitarismus **16:50** Stíny nad Libavou **17:30** Magazín festivalu outdoorových filmů 2017 (5. díl): Kategorie Dobrodružný cestopisný film [P] **17:55** Sedmihlásky (115. díl): Zastav se, slunéčko **18:00** Noeland (12. díl) **18:30** Hermie a potopa **19:10** Music4mation **19:30** Exit 316 (22. díl): Samota [P] **20:00** Pro větší slávu: Skutečný příběh Kristiady **22:35** V souvislostech (205. díl) **23:00** Missio magazín: Listopad 2017 **0:05** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 20. 11. o 18:00 hod.: Trnavská novína

Priamy prenos sv. omše, téma: Ako odovzdávať vieru v rodine – evanjelizácia a katechizácia, kazateľ: Mons. Viliam Judák, nitriansky biskup

Utorok 21. 11. o 21:45 hod.:
Cesta zmierenia (dokument)

Dokument o blahoslavenej Säre Salkáhaziovej, rehoľníčke maďarskej národnosti, ktorá pôsobila aj na slovenskom území. Počas 2. svetovej vojny sa aktívne podieľala na ukryvaní Židov, za čo nakoniec zaplatila svojím životom.

Streda 22. 11. o 21:30 hod.:
Fatimské posolstvo (dokumentárny miniseriál)

Piate zjavenie Panny Márie. Miniseriál spoločnosti EWTN o Fatimskom posolstve. Sto rokov nasledujúcich po fatimských zjaveniach môžeme označiť za storočie kresťanských mučeníkov, keďže kresťanstvo čelilo najhoršiemu prenasledovaniu od čias Rímskej ríše.

Štvrtok 23. 11. o 16:00 hod.: Večera u Slováka
(34. nedeleň v cezročnom období – Krista Kráľa)

Diskusná relácia nad nedeľným evanjeliom (Mt 25,31–46).

Piatok 24. 11. o 18:35 hod.: Svätý František (1)

Animovaný seriál o živote sv. Františka z Assisi.

Sobota 25. 11. o 20:30 hod Apokalypsa / Biblia (film)

V roku 90 sa Cezár Augustus Titus vyhlásil za boha a prikázal vyvraždiť všetkých kresťanov v Malej Ázii. Má obavy z posledného apoštola Jána a začína sa vyhladzovaním kresťanov. Ján sa skrýva na ostrove Patmos. Dodáva silu a nádej kresťanom, ktorí sa nechcú sprenveriť svojej viere.

Nedeľa 26. 11. o 10:00 hod.: Svätá omša z Vatikánu

Priamy prenos svätej omše s pápežom Františkom na záver liturgického roka v Nedeľu Krista Kráľa.

ŠVÁBENICE U VÝŠKOVA
Každou sobotu, nedeleň a o sviatkoch od 25. listopadu 2017 do 11. února 2018 jsou otevřeny výstavy:
Vlastivědné muzeum – výstavní síň: „České a moravské koledy s ilustracemi“ – uvidíte jednu z největších sbírek vánočních koled na světě.

Muzejní galerie betlémů: Výstava 1450 betlémů vyrobených ze všech druhů materiálů.

Kostelní muzeum: Stálá expozice umění z 18. a 19. století z pozůstatosti našeho kostela, fary a městečka.

Otevřeno je od 13 do 17 hodin. Vstupné dobrovolné – jste srdečně zváni!

BREVIÁŘ PRO LAIKY
18. – 25. LISTOPADU 2017

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 19. 11.		PO 20. 11.		ÚT 21. 11.		ST 22. 11.		ČT 23. 11.		PÁ 24. 11.		SO 25. 11.			
Antifona	812	912	826	928	1653	1870	1708	1924	873	978	1692	1907	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881	786	884	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	827	928	1653	1870	1709	1926	873	978	1693	1907	1666	1883		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	1654	1871	1710	1926	877	983	1693	1908	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	726	819	831	933	1595	1806	1596	1807	877	983	1694	1908	1669	1886		
Prosby	817	917	831	933	1655	1872	1711	1927	878	983	1694	1908	1655	1886		
Závěrečná modlitba	726	820	832	934	1595	1806	1596	1807	1597	1808	1630	1810	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	726	820	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 18. 11.															
Hymnus	807	907	821	922	837	939	1648	1865	1714	1932	883	989	1698	1913	727	821
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	727	821
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	727	821
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	840	943	1663	1880	1717	1934	887	994	1701	1916	729	823
Ant. ke kant. P. M.	726	819	726	820	840	943	1595	1806	1596	1807	887	994	1701	1916	729	823
Prosby	811	911	826	927	841	944	1664	1881	1718	1936	888	994	1702	1917	729	824
Záv. modlitba	726	820	726	820	841	944	1595	1806	1596	1807	1597	1808	1630	1810	732	827
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení
Neděle 19. 11. – 33. neděle
v mezidobí

1. čt.: Př 31,10–13.19–20.30–31

Ž 128(127),1–2.3.4–5

 Odp.: 1a (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.*)

2. čt.: 1 Sol 5,1–6

Ev.: Mt 25,14–30

Pondělí 20. 11. – ferie

1.čt.: 1 Mak 1,10–15.41–43.

54–57.62–64

Ž 119(118),53.61.134.150.155.158

 Odp.: srov. 88 (*Zachovej mi život, Pane, a budu dbát na tvá příkázání.*)

Ev.: Lk 18,35–43

Úterý 21. 11. – památka
Zasvěcení Panny Marie
v Jeruzalémě

1. čt.: 2 Mak 6,18–31

Ž 3,2–3.4–5.6–7

 Odp.: 6b (*Hospodin mi pomáhá.*)

Ev.: Lk 19,1–10

Středa 22. 11. – památka
sv. Cecílie

1. čt.: 2 Mak 7,1.20–31

Ž 17(16),1.5–6.8+15

 Odp.: 15b (*Až procitnu, nasytím se pohledem na tebe, Hospodine!*)

Ev.: Lk 19,11–28

Čtvrtek 23. 11. – nezávazná
památka sv. Klementa I.
nebo sv. Kolumbána
(v královéhradecké diecézi:
slavnost sv. Klementa I.)

1. čt.: 1 Mak 2,15–29

Ž 50(49),1–2.5–6.14–15

 Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukázu Boží spásu.*)

Ev.: Lk 19,41–44

Pátek 24. 11. – památka
sv. Ondřeje Dung-Lac a druhů

1. čt.: 1 Mak 4,36–37.52–59

1 Kron 29,10bc.11abc.

11d–12a.12bcd

 Odp.: 13b (*Chválime tvé slavné jméno, Hospodine!*)

Ev.: Lk 19,45–48

Sobota 25. 11. – nezávazná
památka sv. Kateřiny
Alexandrijské nebo nezávazná
sobotní památka Panny Marie

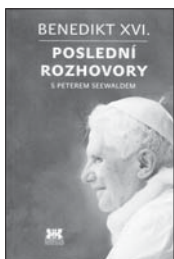
1. čt.: 1 Mak 6,1–13

Ž 9(9A),2–3.4+6.16+19

 Odp.: srov. 15b (*Rozjásám se nad tvou pomocí, Hospodine!*)

Ev.: Lk 20,27–40

ROZHOVORY S OSOBNOSTMI SOUČASNÉ CÍRKVE

POSLEDNÍ ROZHOVORY S PETEREM SEEWALDEM

Joseph Ratzinger - Benedikt XVI.

Z němčiny přeložil Ivo Lukáš • Odpovědný redaktor Vladimír Petkevič

Poprvé v dějinách křesťanství bilancuje papež své působení v úřadě. V rozhovorech, které vedl papež Benedikt XVI. s novinářem Peterem Seewaldem krátce před svým odstoupením z úřadu a chvíli poté, se čtenáři otevírá možnost pohlédnout spolu s papežem zpět na dobu jeho pontifikátu. Nikdy předtím nemluvil Benedikt XVI. tak otevřeně o pozadí své překvapivé demise. Vyjadřuje se k obnovení víry jako velkému tématu svého pontifikátu, ale i k jeho problémovým bodům, jako byl například vztah k židům a muslimům, aféra *Vatileaks* nebo záležitost s bratrstvem Pia X. A nikdy předtím Benedikt XVI. tak otevřeně nehovořil o svém přístupu k víře, o současných výzvách pro křesťanství a o budoucnosti církve. Osobní charakter knihy podtrhuje jeho vzpomínky na rodinu, na významné souputníky a zásadní životní události. *Poslední rozhovory* jsou

jedinečným odkazem výrazného papeže 21. století a jednoho z nejvýznamnějších myslitelů a teologů naší doby.

Barrister & Principal • Váz., 142x214 mm, 256 stran, 299 Kč

POPEL JSEM A POPEL BUDU • ROZHOVORY S BISKUPEM FRANTIŠKEM VÁCLAVEM LOBKOWICZEM

Eva Muroňová

Ve vzpomínkách a vyprávění prvního ostravsko-opavského biskupa Františka Václava Lobkowicze je zřetelný jeho naprosto jedinečný, laskavý a shovívavý vztah k lidem, bez kterých, jak sám říká, by si nedovedl představit ani svou práci, ani svůj život. Čtenář si přečte řadu vzpomínek a osobních svědectví. Dozví se i téměř zákulisní souvislosti toho, jak moravsko-slezská diecéze vznikala, co se v církvi po revoluci povedlo a co nikoliv, a také to, jak biskup Lobkowicz vidí aktuální společenská témata.

PETRINUM s.r.o.

Váz., 143x216mm, 184 stran, 297 Kč

PRO ZDRAVÍ DUŠE A DUCHA

O UBLÍŽENÍ, ODPUŠTĚNÍ A ZPOVĚDI • OTÁZKY A ODPOVĚDI

Józef Augustyn SJ • Z polštiny přeložila Jindra Hubková

Autor odpovídá na problémy běžného života, týkající se ublížení a odpuštění. Zabývá se také

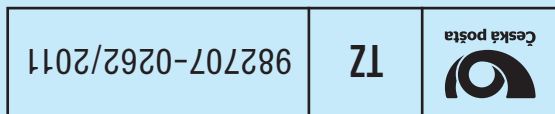
otázkami svátosti smíření. Výběr z obsahu: Citím se zraněný blízkým člověkem. Ublížování dětem. Co dělat, když otec podvádí matku? Jak žít s alkoholikem? Kdy lze říci bližnímu určitou věc bez obalu? Správně utvářené svědomí. Pocit viny a lítost nad hříchy. Zpověď a duchovní doprovázení.

Cesta • Brož., 140x200 mm, 148 stran, 180 Kč

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM SVĚTLA NA ROK 2018 jsme uveřejnili na této stránce ve Světle č. 42.

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spol. s r. o. Vydává Matice cyrilometodějská, spol. s r. o., Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Sědredaktor Mgr. Daniel Děhner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431; www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrace značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.